

Arrest

nr. 215 819 van 28 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEJAEGHER
Sint-Janstraat 185
8700 TIELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 8 augustus 2018 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DEJAEGHER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.2 Op 8 augustus 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M(...)

voornaam : T(...) (...)

nationaliteit : Afghanistan (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 08/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/06/2018 dat hem betekend werd op 08/07/06. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verklaart zijn vingerafdrukken gegeven te hebben in België tijdens zijn asielaanvraag. Uit onderzoek blijkt echter dat betrokkene vingerafdrukken ook in Oostenrijk en Frankrijk heeft gegeven. Betrokkene houdt dus informatie achter voor onze diensten.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende in België 3 asielaanvragen in waarvan er 2 een negatieve beslissing kregen en bij de 3e deed betrokkene zelf afstand van zijn asielaanvraag door niet op te dagen op de gevraagde datum.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verklaart een asielaanvraag gedaan te hebben in België maar uit onderzoek blijkt dat hij ook in Oostenrijk en Frankrijk een asielaanvraag indiende. Dit blijkt uit de controle van de Eurodac-databank. Betrokkene houdt dus informatie verborgen voor onze diensten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07/06/2017 dat hem betekend werd op 08/06/2017

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 08/08/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat hij geen familie, kinderen of duurzame relaties heeft in België. Hij verklaart geen medische problemen of ziektes te hebben. Hij is in België omdat hij hier asiel heeft aangevraagd en wil niet terugkeren omdat hij politieke problemen kent in zijn land van herkomst. Deze problemen zijn reeds beoordeeld door het CGVS en nadien in beroep door de RVV. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)

1.3 Op 3 oktober 2018 is de verzoekende partij onder escorte vertrokken naar haar land van herkomst.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

2.2 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast met betrekking tot de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

2.2.2 Ter terechtzitting van 10 januari 2019 wijst de waarnemend voorzitter erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 december 2018 aan de Raad door middel van een "verslag vertrek" meedeelde dat de verzoekende partij op 3 oktober 2018 onder escorte naar Afghanistan is vertrokken. Zij stelt de vraag naar het belang bij de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft aan

zich naar de wijsheid te gedragen en de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij inderdaad geen belang heeft.

De Raad stelt vast dat de partijen de terugkeer van de verzoekende partij naar haar herkomstland niet betwisten. Hij wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens door deze terugkeer werd uitgevoerd. De verzoekende partij wordt aldus niet langer benadeeld door dit bevel en de nietigverklaring ervan kan haar geen voordeel meer opleveren. Met haar betoog ter terechtzitting, waarin de verzoekende partij zich beperkt tot het aangeven dat zij zich naar de wijsheid gedraagt, maakt zij zelf ook niet duidelijk op welke manier zij nog door de betrokken onderdelen van de eerste bestreden beslissing wordt benadeeld en de nietigverklaring ervan haar nog kan bevoordelen.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij beschikt over het rechtens vereiste belang bij haar beroep gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

2.3 Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Naar de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 8 augustus 2018, wordt hieronder verder verwezen als “*de bestreden beslissing*”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Noch het inreisverbod, noch het bevel om het grondgebied te verlaten en tot vasthouding werd(en) onvoldoende (correct) gemotiveerd :

Elke beslissing van de administratieve overheid (in casu de Dienst Vreemdelingenzaken) dient conform artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 de feitelijke gegevens te vermelden die de beslissing schragen en wel in de beslissing zelf.

Noch het inreisverbod, noch het bevel om het grondgebied te verlaten werden afdoende (correct) gemotiveerd op basis van de feitelijke gegevens die specifiek verband houden met verzoeker, waardoor artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 werd geschonden (stuk 04).

Verweerster motiveert zowel haar inreisverbod als haar bevel om het grondgebied te verlaten op het feit dat verzoeker conform artikel 7, 1ste lid, 1° van de wet van 15/12/1980 niet over de vereiste documenten zou beschikken (stuk 04).

Welnu, verzoeker beschikt over een geldig Afghaans paspoort (een taskara), en werd door verzoeker overhandigt aan verweerster (stuk 02). Daarenboven erkende het CGVS destijds in haar weigeringsbeslissing d.d. 30/11/2016 dat verzoeker eveneens over een geldig visum beschikte van IRAN (stuk 03, p. 4).

Door aldus louter te stellen dat verzoeker niet over een geldig paspoort (i.e. taskara) zou beschikken, heeft verweerster haar inreisverbod en haar bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende correct gemotiveerd.

Minstens diende verweerster naar de geldige documenten van verzoeker (lees taskara en visum verkregen van IRAN) te verwijzen en afdoende te motiveren waarom deze niet geldig zouden zijn.

Verweerster verwijst eveneens naar een risico op onderduiken (art. 74/14, §3, 1° en 14° Vreemdelingenwet d.d. 15/12/1980), doch verzoeker had destijds zo vlug mogelijk na zijn aankomst in BELGIË asiel aangevraagd, hetzij op 16/09/2016 (stuk 03).

Men beweert eveneens dat verzoeker tijdens zijn verhoor niet zou hebben meegedeeld dat zijn vingerafdrukken werden genomen in OOSTENRIJK en FRANKRIJK (art. 74/14, §3, 7° Vreemdelingenwet), doch dit was geruime tijd geleden.

Verzoeker heeft inmiddels een zekere band met BELGIË opgebouwd, daar hier asiel heeft aangevraagd (stuk 03) en alle mogelijke stappen heeft proberen te ondernemen om hier legaal te kunnen verblijven (cf. supra).

Er wordt voor het overige geen motivering door verweerster gegeven (stuk 04).

Het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten werden derhalve niet voldoende gemotiveerd."

3.2 Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat slechts het beroep gericht tegen het inreisverbod van 8 augustus 2018 ontvankelijk is. Bijgevolg gaat hij enkel in op de middelen die (ook) gericht zijn tegen deze beslissing, *in casu* het eerste middel.

De Raad wijst vervolgens erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat er géén juridische en feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen, in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De verzoekende partij voert echter aan dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekende partij voert aan dat het inreisverbod niet afdoende (correct) op basis van de feitelijke gegevens die specifiek met haar verband houden, werd gemotiveerd. Vervolgens gaat zij in op de motieven met betrekking tot het beschikken over de vereiste documenten, tot het risico op onderduiken, en tot de vingerafdrukken die in Oostenrijk en Frankrijk werden genomen.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod inderdaad zulke motieven bevat in het onderdeel van de motivering dat het opleggen van het inreisverbod op zich betreft. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat dit overtollige motieven zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, volstaat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet immers opdat een beslissing tot verwijdering (*in casu* de bestreden bijlage 13septies van 8 augustus 2018) met een inreisverbod van maximum drie jaar gepaard gaat. De vreemdelingenwet legt de gemachtigde in dit geval zelfs de verplichting op om een inreisverbod te koppelen aan de verwijderingsbeslissing. In het bestreden inreisverbod wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2018 (betekend op 8 juni 2018) niet heeft uitgevoerd. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist, zodat aan deze vaststelling geen afbreuk wordt gedaan en de verzoekende partij niet aantoonbaar dat deze motivering niet afdoende zou zijn. Aangezien deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen, maken de andere motieven van dit onderdeel van de bestreden bijlage 13sexies overtollige motieven uit. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht

tegen deze overvloedige motieven kan de wettigheid van dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

Op het tweede onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, dat betrekking heeft op de duur van het inreisverbod, gaat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet concreet in. Zij stelt slechts, zonder dat zij duidelijk aangeeft op welke manier dit relevant is, dat zij inmiddels een band met België heeft opgebouwd, hier asiel heeft aangevraagd en alle mogelijke stappen heeft proberen te ondernemen om hier legaal te kunnen verblijven.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Vervolgens stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, zowel in het eerste als het tweede onderdeel van de motivering, wordt aangegeven dat de verzoekende partij in België (zelfs tot drie keer toe) asiel heeft aangevraagd. Ook heeft de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij verklaarde geen familie, kinderen of duurzame relaties in België te hebben. Dat zij een band met België zou hebben opgebouwd en dat zij (naast de asielaanvragen) alle mogelijke stappen zou hebben proberen te ondernemen om legaal in België te kunnen verblijven, zijn loutere beweringen. De verzoekende partij voert ook niet aan, laat staan dat zij aantoonde, dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was of had moeten zijn voor het nemen van de bestreden beslissing. Met haar vage betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering met betrekking tot de duur van twee jaar van het inreisverbod niet afdoende zou zijn.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel, tevens het enige middel dat gericht is tegen het bestreden inreisverbod, is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing, en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE